

Joskus se saattoi jäädä katselemaan tähtitaivasta tunneiksi. Valkoisen lumen keskeltä, synkstä yöstä siitä näkyi vain pari kuun valossa kiiltäviä silmiä. Sen hengitys nousi tasaisesti höyrynä kohti taivasta sen hengittäessä. Mitä mahtoi liikkua otuksen päässä, jonka elämä koostui päättömästä vaeltamisesta tundrain ja arojen karussa maisemassa. Koostui sen vähän syömisestä, mikä löytyi karuilta mailta ja nukkumisesta. Näkeekö silloin unia, näkeekö sellainen eläin unia. Mitä silloin ajattelee, tunteeko kärsimystä. Kärsiikö se pohjolan kylmistä kuukausista? Moni metsäläisistä oli nähnyt sen vaeltavan mittavia matkoja laumansa luota, aina metsän siimekseen asti. Se ei koskaan avannut suuta puhuakseen. Vain tuuli ja maaemo tiesivät sen nimen. Valkoinen lammas se oli. Metsän asukit ilkkuivat tätä, ”tyhmä lammas, aivoton lammas”, kuului laulu yössä. Eräs nuori orava katseli lampaan kulkua kuusen oksalta. Uteliaana viikset heiluen mielti ”Onkohan poloinen eksynyt”, mutta koreaa häntäänsä heilauttamalla ohitti tuon ja jatkoi kiireesti matkaansa. Täytyihän sellaisen elämä yksinäistä olla, joka matkasi korven halki tähtien perässä. Lampaan askeleet kävivät nietosten päällä, lumi tippui taivaasta hellästi tanssien. Se kasaantui puiden oksille, luoden kuvan kuinka ikivanhat kuuset kumartaisivat sille kaikista voimakkaimmalle. Luonnolle ja sen tahdolle. Sillä sen mukaan maailma eli eloan, sen sanoja tottelivat kaikki elollinen ja eloton maan päällä. Kuinka talvea aina seuraisi kevät, joka puhkeaisi kauniiksi kesäksi. Ja kuinka kesää seurasi syksyn sateet ja väriloisto, luoden viimeisen valonpilkahduksen ennen kuin vaipui taas talven horrokseen. Valkoisen lampaan matka metsässä kävi aika ajoittain vaikeammaksi. Kylmä viima tuntui luissa asti, ei sen komea villainen takkikaan kyennyt estämään kylmyyttä löytämästä tietä. Talvi ajaa monen elämän kurjuuteen. Moni viaton on sen syleilyssä menettänyt elämänsä. Kurjuuden ajamana lampaan vaellusta oli varjoissa seurannut pikimusta susi. Se haistoi lampaan pehmeän tuoksun ja toivoi saavansa kauan odottaman ateriansa. Susi loikki varjoissa lampaan takana, se kävi yhä vain kiinnostuneemmaksi lampaan matkasta. Susi puntaroi, mikä sen ajoi tänne metsään. Mitä tuo vitivalkoinen lammas odotti löytävänsä. Lammas pysähtyi aukean eteen. Puut olivat luoneet tyhjän ympyrän, jonka keskipisteenä seisoi suuri kivi. Lammas asteli hangen päällä kohti aukion keskellä seisovaa kiveä. Sen pää kääntyi kohti taivasta. ”Miksi tulit tänne?”, murahti pikimusta susi puurajan takaa varjoista. Sen suusta kuului matalaa murinaa. ”Tahdon tietää”, vastasi lammas pehmeästi irrottamatta katsetta tähtitaivaasta. ”Tahdot tietää mitä?”, kysyi susi haukahtaen hivuttautuen lähemmäs aukiota ja kuunvaloa. Hieman haikean oloisena lammas huokaisi yötaivaalle. ”Tahdon tietää mitä on olla vapaa”, se lausui sanat hiljalleen, maistaen sanoja kielensä päällä. Sen puhe oli kaunista, täydellisen harmoninen. Susi oli saapunut aukion laidalle. Viivytellen se laski tassunsa kuunvalon valaisemalle valkealle hangelle. Susi oli yötäkin tummempi, sen turkki oli musta kuin tyhjiys, vangitseva. Hiljaisuus valtasi lähitiennon. ”Tahdot siis tuntea kärsimyksen”, se haukahti. Loksauttaen valtavan kitansa kiinni se näytti valkeat hampaansa lampaalle. ”Tahdot siis tietää miltä tuntuu juosta hippaa kuoleman kanssa”, murahti susi entistä kovemmin. Puut aukion reunalla toistivat sen sanoja hiljalleen yön pimeyteen. ”Lammas tahtoo tietää miltä tuntuu, kun et voi juosta karkuun. Lammas tahtoo tietää miltä tuntuu, kun menetät kaiken tärkeän”, se ärisi nyt jo selkeästi kiivastuneena. Suden silmät kostuivat. Se huusi ja raivosi. Lunta pölyysi sen tassujen alta, kun se raivoissaan hypähteli edes ja takaisin. Ärjymisen ja murinan yli lammas sai sanotuksi ”En minä sinua pelkää.” Susi pysähtyi katsomaan sitä äimistyneenä. Kesti aikaa ennen kuin se sai sanotuksi mitään kiukkunsa tai surunsa ylitse. Korviin kävi tuulen humu. ”Sitten sen täytyy olla niin, te lampaat olette tyhmiä ja naiiveja”, susi virkkoi hampaitaan näytellen. Suden pikimusta häntä heilui hiljalleen, kun se asteli vaanien kohti lammasta. ”Oletko sinä muka syönyt minut jo?” kysyi lammas rauhalliseen sävyyn. Sen silmät olivat nyt nautiintuneet suden keltaisiin

silmiin. Niistä paistoi lävitse suunnaton suru ja pelko, mutta suurimpana kaikesta viha ja nälkä. Susi lähestyi hitaasti saalistaan, muristen matalasti. "Kohta minä sen teen", kuului sen hampaiden välistä. Lammas ei tehnyt aloitetta paetakseen, se vain seiso suuren kiven juurella tutkien sutta mustilla silmillään. "Et sinä niin tee, hukka poloinen", virkkasi se tasaisesti. "Enkö!" haukahti susi. "Mikä saa sinut luulemaan niin", se kysyi. Susi oli nyt kahden metrin päästä lampaasta, valmiina iskemään hampaansa sen kaulaan ja värjäämään sen turkin punaiseksi verestä. "Olet kuin minä, yksinäinen, vailla toveria jonka puoleen kääntyä", sanoi lammas. Susi ja lammas katsoivat toisiaan, silmä silmästä. "Kerro, miltä se tuntuu. Olla yksinäinen", kysyi lammas pehmeästi. Lampaan ääni oli pehmeä kuin äidin syli, lämmin, mutta silti kaukainen. "Se kalvaa sisältä päin, ei ole ketään, on vain sinä. Yksin, tuntuu kuin kaikki kaatuisi päälle. Lohdutonta", vastasi susi. Sen karhea ääni raastoi korvia, mutta se oli täynnä tunnetta. Susi sulki kitansa peittäen hampaansa. "Kuka sinä olet?" susi kysyi vuorostaan lampaalta. "Olen vain valkea lammas, nimelläni ei niin väliä. Ja sinä olet susi", lammas vastasi. Kumpikaan ei irrotanut katsetta toisesta. "Ja kuten sanoin, et sinä aio minua syödä", se lisäsi henkäisten. Aukion valtasi taas hiljaisuus. Eläimet katsoivat toisiaan, susi ihmeissään, lammas tynnen rauhallisena. Hiljaisuus kasvoi kalvavammaksi. Suden silmäkulmasta pakeni kyynel, se kosketti valkoista lunta jättäen siihen jäljen. Äkisti susi nosti päänsä kohti taivasta ja kuuta ja ulvoi. Sen suusta kajahti ilmoille vertahyytävän kaunis valitus. Susi yritti huutaa yksinäisyytensä pois, mutta sai kaiuksi vain oman ulvontansa puilta. "Huutamalla voi saada kiven itkemään", sanoi lammas ulvonnin loputtua. "Mutta et kykene pakenemaan, vaikka kuinka yrität. Et kykene pakenemaan itseäsi. Tutki sisintäsi, kuka sinä oikeasti olet?" Kyyneleet virtasivat nyt suden silmistä vuolaasti maahan. Se ulvoi ja huusi, murisi ja ärisi. Sen huuto pysäytti veret ja ulvonta tuntui luissa. Lopulta sen lopetettua, silmät kyynelistä märkänä se katsoi lammasta ja kirosi, "Kirottu olkoon tämä korpi, joka vei minulta kaiken, kirottu olkoon tämä maailma, joka asettaa meidät toisiamme vastaan. Kirottu olkoon luonto ja sen lait. Minä olen susi, sinä olet lammas, määritteleekö tämä, minkälaista elämämme on. Määritteleekö se, minkälaisia olemme luonteeltamme. Kirottu olkoon luonto, joka teki meistä tällaiset." Susi puuskutti. Lammas katsoi sitä. "En tahdo elää siten, miten luonto minut pakotti elämään. Miksi minun täytyisi elää niin?" henkäisi susi lopuksi. Kuu paistoi korkealla tähtien kanssa. "Ole sinä minun suteni, niin minä olen sinun lampaasi", sanoi lammas. "Kaksi väärinymmärrettyä yksinäistä sielua yhdessä." Susi katsoi lammasta hetken ja tokaisi, "Minä olen sinun sutesi, sinä olet minun lampaani. Kaksi yllättävää toveria tämän maailman menossa." Siitä lähtien kulkivat vitivalkoinen lammas ja pikimusta susi yhdessä. Metsän asukit kummastelivat omituista parivaljakkoa, mutta vain he tiesivät, että toista ei tuomita ulkokuoren mukaan.